

Gebeyse Zaman

– A.Kadir · 04 Temmuz 2020

GEBEYSE ZAMAN

Böyle geçer mi? Toz, duman, savruk...
Ne sabaha yayılabildim pervasız, ne dost olabildim geceyle.
Bekle desem zamana:
“az sonra dağılacak duman
Durulacak belirsizlik
Varlıksa var-a, yokluksa yok-a
Eylemsizlik silkeleyecek kendini”
Sadece aczimi haykırır sırtarak;
Ve çevrilir başı bin yılları atarak terkisine,
Süzülür vijdanı kara.

Benim sandığım yıllar nasıl da hain;
Dokundukça yüzüme, tenime,
Delikanlılığıma dokundukça yiter varlığım,
Yitirir elinde ne var ne yoksa.
Ketumluğunu bilirim,
Bilirim, yazgıya yoktur direncim;
Ama köpüren öfkem
İsyanımı taşa çaldıran benliğim
Kimsesizliği haykırın tahayyüllerim nasıl da çaresiz,
Nasıl da kıskanç,
Yüzü dönük kalabalığa;
Halbuki kalabalık ânın içinde,
Zamanın ayırık dilimi bir parça şöleni tattırır tine.

Yarım kaldı dilimde haykırdığım cümle;
Dokunduğum tüm varım
Sabahım, günüm, yarınım, hep yarım!
Çocuklar çocuk
Analar ana
Bulandı umuda sevdalar türküler yarım söyleniyorken.

Bir soluk vermeye yanaşmıyorken zaman

Doyumun hazzı cořturuyorken isteęi
Arzular boyun eęemiyorken kanaate
Kanaat mahkûmken tanrısallığa
Sözüm ona yaşamak;
Delicesine yuvarlanmak zamanın gölgesinde.
Hele ki hissediyorsam, anlamışsam mundar yüzünü;
Sevince boęulduğum dün
Hüzne boęulduğum dün
Yok-un nezaretinde olgunlaşmış “var”
Sadece tesellisi budalalığımın.

Yarını oynayan hayal
Gerçeklerden çok daha güçlü;
Ve gerçek, “farkında olamadığım haykırışım”
Gücüm, zayıflığımın en yüce dinamiği.
Zamana haykırıyorsam hayasız
Ve hayasızca rolünü oynuyorsa zaman
Cesaretim kırık;

Vedasını edemediğim topal saatler,
Tanrı, şuur, hükümsüzce çağlayan çığlık!
Kaos havasında soluęum kesik,
Aynı nakarat benliğimi heyecanlandıran.

Ve ben yokum aslında
Aslında zaman donuk;
Aslında bir kısırak çayırlarda özgürce koşan
Bir rutubet, denizin vurduğu kıyıda
Yosunlaşmış kayalar iradesiz
Meydan okur gibi kıyıları kendi sefilliğine;
Günlerce döven dalga
Binlerce döven dalga
Ve dövülmeye aldırmayanlar
Dövmeye aldırmayanlar;
Umursuzca yüzüme yansıyan, seyri kıskanan
Körlük direncim,
Yok oluş; usul usul...
Zamanın söküp aldığı tüm kavgalarım
Ve koşulsuz verdiğim taze sabahlarım,

Gençliğim
Söz vermişliğim
Acziyet kokulu zaferlerim
Hepsi eriyor içinde.

Bugün, dünle flörte başlamışken
Güneşin kokusu sinmişken cana
Buram buram kokan istek
Ve aralık gecelerden sızan aydınlık
Birkaç saatlik umut
Birkaç saatlik karamsarlık;
Dostum zaman, düşmanım zaman!
Hangi yaraya dem vurmuşsam
Ve hangi merhem uyuşturmuşsa içimi sabrın yelkovanında,
Kızdıkça sana, öfkelenidikçe,
Âna hapsolmak...

An,
Sadece soluğuma mesnet olan;
Neşe, ânın içinde, mutluluğun resmi anlamın flaşıyla;
Kahkaha,
Zamanın sonu, son dansı bilincin.
Ölüm kadar yok edici, yaşam kadar ihtiraslı;
Ve insan,
Neyin kabulü, ya da kabule yaslı olan...